

At slyngler hæves til ærens top

Tekst: Jens Zetlitz, 1761-1821

Melodi: ukendt komponist

1.

At slyngler hæves til ærens top,
at smiger mæskes, og sandhed tigger,
at rige sluge den arme op,
og dyden nøgen på gaden ligger,
at bånd og stjerne
og tomme hjerne
forenes ofte, ja, mer end gerne,
det ser man tit, det ser man tit.

2.

Og I, som sukkede tit med mig,
når dyd og sandhed blev underkuet,
når den blev æret, fornem og rig,
som lov og bøddel har ofte truet,
forglemmer tårer,
som aldrig sårer
en slægt, som himlen har skabt til dårer,
og værer glad, og værer glad.

3.

Da nattens forbud, tusmørket, lå
på halve jorden, og den var rolig,
en glans med eet jeg i østen så,
gud Evan kom fra Olympens bolig.
Kun sjælden vasket,
men fed og lasket,
han ud af fjældet barfodet trasked
og ravede, og ravede.

4.

Han nærmed sig til det sted, jeg sad,
i gudens åsyn stod malet glæde,
"Søn!" sagde han, "du bør være glad,
lad patrioten forgæves græde.
Når ondt kun lykkes,
når landet trykkes,
og retten selv af dens tjener rykkes,
så tøm dit glas", så tøm dit glas".

5.

Jeg tog hans bæger og tømte det
og glemte landet og landets dårer,
jeg fandt, at narren har stedse ret,
som spotter med Heraklitens tårer.
Jeg hylded glæde,
forsvor at græde
og loved Evan, jeg ville kvæde
kun ham til ros, kun ham til ros.

6.

En flaske vin er og mere værd
end al den velstand, en tysker skaber,
men tror man tysken på hans gebærd,
og vinder han, medens landet taber,
jeg Evan lyder,
min vin jeg nyder
og ler ad den, som bli'r snydt og snyder,
gør I som jeg, gør I som jeg.